
GRUCHNIENIE (2) *sb n*

Pierwsze e jasne, końcowe pochylone.

sg N gruchnienié (1). ◊ [G gruchnieniã.] ◊ I gruchnieniém (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu w innym znaczeniu oraz XVIII w. s.v. gruchnąć w innym znaczeniu.

1. *Upadek; tu przen: nieszczęście, katastrofa (2) : Ták ciężkié ieft gruchnienié lyna mégo domu GórnTroas 51.*

Zwrot: »upaść gruchnieniem« (1): oto hnet mym hczeniém/ Syn/ y mąż miły/ iedném vpádną gruchnieniém. GórnTroas 48.

2. *[Stuk, chrzęst, odgłos uderzania: Broń niebieską poználi y Bogá łamego Wódzowie/ y z gruchnienia w łáydku ftrzał iego VergKoch 266.]*

Cf [GROCHOTANIE], GRUCHNAĆ, GRUCHOT, GRZECHOTANIE

KW